

ПРЕРАЖДАНЕ В ОТВЪДНОТО

© 2026 Бари Късел
Всички права запазени.

Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана, съхранявана в информационна система или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да е начин – електронен, механичен, фотокопиране, звукозапис или друг – без предварителното писмено разрешение на автора.

Второ издание: 2026
Дизайн и оформление: издателство Barrydoor
Печат: Bookmundo

Контакт: <https://www.barrydoor.nl>

Бари Късел

ПРЕРАЖДАНЕ
В
ОТВЪДНОТО

BARRYDOOR
Uitgeverij

*Този роман посвещавам на моята мила съпруга
Теди, която ми подари нашата прекрасна
дъщеря Нина - дъщеря, с която се гордея
безкрайно.*

Бари Късел

ПРЕДГОВОР

В авангардна холандска научна лаборатория е разработена революционна компютърна програма, която позволява на специалисти в областта на хипнозата да разкриват най-дълбоките тайни на човешката душа. На мониторите се разгръща миналото като отворена книга – всеки спомен, всяка болка и радост на изследваните доброволци стават видими. Една съпругеска двойка, решила да се подложи на този експеримент, се изправя пред шокиращо пътешествие през своите предишни животи – пътешествие, което ще промени съдбата им завинаги.

Авторът отвеща читателя на завладяващо и понякога смразяващо приключение през последователните превъплъщения на главните герои, проследявайки ги от дълбокото минало до днешния ден.

В първите си инкарнации те се появяват като Боа и Анаконда – древни същества от зората на живота на Земята. По-късно се въплъщават като могъщ холандски граф и ослепително красива жена, които заедно защитават родината си от напастта на "летящите вампири". В бурните времена на зараждаща се Америка съдбата отново ги събира – този път като френски наемен убиец и пленителна проститутка, борещи се за оцеляване в безмилостен свят. Най-противоречивото им въплъщение обаче се разиграва във времената на Третия райх, където те заемат високи позиции в йерархията на Хитлер.

С майсторски стил авторът преплита исторически факти, свръхестествени елементи и дълбоки философски въпроси за душата и съдбата. Какво определя нашето прераждане? Ние пленници ли сме на миналото си, или можем да избягаме от цикъла на съдбата? Тази книга предлага завладяващ и понякога тревожен поглед върху концепцията за реинкарнация и върху начина, по който нашите предишни дела хвърлят сянка върху настоящето ни.

Горецо препоръчвам на почитателите на метафизичната литература, историческите приключения и психологическите драми. Това произведение ще остане дълго в съзнанието на читателя.

Обредът

Глава 1

Обредът

Граф Уилям де Мол коленичи до нежната плът на красавицата. Сатанинската власт, която бликаше от погледа ѝ, бе отправена към широк процеп на железния му доспех. Незащитена част от шията му бе изпълнила процепа и апетитно аленееше. В погледа ѝ имаше властно и кръвожадно искане на една ненаситна вампирка, една отчайващо последна тръпка на перфектно изваяната ѝ снага.

За него този поглед беше и унищожителен, и желан. Той трябваше да се въздържа, иначе поривите на плътта щяха да превърнат целия му почин в пух и прах. Тя се славеше с името Ксинтия, името на плаващата разруха сполетяла ниските земи на тогавашна Нидерландия, но и име на черно лале, ухаещо на красота и смърт.

Годината бе 1640.

— С този твой поглед ти постигаш почти всичко, Ксинтия, но не забравяй, че душата на прокълнат като мен винаги е и си остава моя... — с почти невярващ на себе си глас изрече графът и опипа с предателски треперееща ръка нежното коляно на чернокосата.

— Погледни истината в очите, графе. Ти винаги си бил мой! — изсъска красавицата и увивайки се около тежкия му доспех, се насочи към шията му.

Обредът

Едва тогава той долови промяна в изражението на лицето ѝ и във формата на зъбите ѝ. Ксинтия бе заразена от „летящия прилеп“. Болестта, от която можеш да се заразиш, само ако оживееш след обряда.

Преди поставената от краля заповед да разучи тази мистерия, графът се питаше дали е възможно всичко това. Болест, която превръща тялото в летящо прилепообразно влечуго, с остри зъби, пиещо кръвта на жертвите си. Носеше се също и мълвата, че то ходело в Отвъдното и се връщало обратно в света на земните хора.

Но вече бе късно...

Двата вече кухи, убийствени зъба на Ксинтия се забиха в незащитеното гърло на графа. Първо почувства странна, топла болка, а след това, като че ли в сън, всичко се завъртя и той беше на върха на щастието си. Никога досега не бе изпитвал такова страстно и опияняващо чувство. Както повечето смъртни, така и той, почти всяка нощ сънуваше кошмари и сцени от последните си мигове на проклетия, жесток живот, но сега..., сега му се искаше това да не свършва.

Осъзна, че е действителност, чак когато усети пулса си да намаля страшно бързо. В главата му прокънтяха такива звуци, които никога досега не бе предполагал, че съществуват.

Зъбите на красавицата все повече и повече се впиваха в меката му плът и тя пиеше с такава страст, както и някога се любеха с този, който сега бе жертвата.

Обредът

Наближаваше полунощ, а в тези ниски земи, разположени под морското равнище, нощите бяха почти винаги прозрачносиви и мрачни. Стаята, в която се намираха, беше на етаж на разрушаващ се вече замък. Отвън миришеше на застояла вода, в която се множаха маларични комари и всякакви други гадории. Отворът, през който навлизаше спареният въздух, беше иззидан от зелениясали каменни блокчета. На този отвор вече седеше в изчакване на обряда съществото, за което се носеха всякакви мълви и проклетия. Получовекът-полумумия, с едва забележима усмивка, която се бе появила в цепнатина, нещо което можеше да се нарече и уста, се наслаждаваше с явен апетит и заявка за участие. Но то познаваше Ксинтия. Въпреки че тя беше абсолютна новачка, грозното изчадие предполагаше, че ще е непоколебима, когато изпълнява обряда, а камо ли в него да участва любим от миналото.

— Какво зяпаш, Арон, не си ли доволен, че ме направи „летящ прилеп“ и чрез мен имаш властта в стадото? — изсъска с кърпави уста ослепителната красавица. — Махни се! Остави ме да довърша.

— О-хо, мислиш, че ще ти повярвам? — разкриви процепът-уста наречения от нея Арон. — При това съблазнително парче... рицар.

Графът чуваше тези думи като едва-едва доловимо бръмчене, идващо от недрата на земята, примесени с нежните звуци на непозната, но вълшебна музика.

Обредът

Обредът..., той бе чувал от последното си любовно завоевание, че това е преходът, че това е началото на едно ново съществуване на човешката плът. Който се заразявал от „летищия прилеп“, ставал вечен, но прокълнат от смъртните, защото той живеел от резервите, скрити в техните души. Разбира се, преходът изисквал първо кръв и чак тогава се консумирала душата, но кога и как, тепърва граф де Мол щеше да разбере това.

Преди време графът бе познат на смъртните в ниските земи като властен, но справедлив рицар, освен това дългите му къдрави коси бяха се мели в скута и на двете принцеси, а се очакваше също да е бащата на не един от кралските незаконородени потомци. Хората го обичаха, защото не се страхуваше от идващите непонятни и същевременно злокобни нашествия, я на болест, я на враг. Винаги беше първият от рицарите, дясната ръка на краля, който смееше да дръзне, да се противопостави, да защити народа. Жените много често си шушукаха и за това, как често в знак на благодарност, дори и почтените дами искали да видят отблизо извивките на неговите къдрици.

Предната есен една от тях бе и Ксинтия, Черното лале на Нидерландия. Изваяна до съвършенство, с високи стройни бедра, с гърди, от които потръпваше всеки мъж и бе готов на лудост, с коса, която бе по-черна и от най-тъмната нощ, съществувала някога в тези ниски земи. Едва двадесетгодишна, тя бе прочута надлъж и нашир, а и надали някой младеж не е бил в мечтите си с нея. Но тя бе и коварна с

Обредът

всеки свой любовник. След раздяла, почти винаги, красив момък, я умираше, я се побъркваше от мъка по нея. Само Уилям устоя..., но не за дълго. Година след последната любовна оргия с нея, той бе на прага на разрухата.

— Ксинтия! — едва доловимо прошепна графът.
— Не ме изпивай докрай, моля те! Остави ме!

— „Моля те“, това твои думи ли бяха, граф де Мол? Не ме разсмивай. Ти си мой, мой и вечно ще си мой, защото аз го искам и стадото също — вече с променяща се и издължаваща се като на гущер шия изхриптя красавицата. — Готов ли си за обряда?

Болката в шията на графа започна да се усилва, а от разпраната артерия шуртеше все още кръв.

Пастта на Арон вече бе окончателно отворена и от нея се стичаха на талази гнойни отпадъци, останали от предната жертва.

— Ксинтия, ако сгрешиш в протичането на обряда, то ще трябва да се простиш и със стадото, и с живота си! — прогъркори той с противен глас. — Просто не мисли за отлагане или повтаряне! А сега опитай с върха на езика да достигнеш главния нерв. Той се намира горе в черепната му кухня.

Графът усети, че в него се надига смут, объркване, дори страх, че някой ще види душата му гола, незащитена.

„Спри! Не им разрешавай! Те ме искат и някой вече ме достига.“ — дочу графът собствената си душа да шепти. Никога досега не бе чувал вътрешни гласове и това го уплаши. Помисли, че губи разсъдък, че полудява. До този момент бе вярвал, че

Обредът

той е едно цяло, че тялото и душата му са били винаги едно същество, и че душата му е той, и че тя е неговото разсъждение, неговата воля. А сега тя му говореше. И го молеше да я спаси, да не бъде докосната от някой. От кой и как можеше това да стане?

Тези логични разсъждения минаваха като поток от въпроси в главата на графа и той не можеше да стори нищо, защото беше като парализиран от загубата на кръв и от нещо, което чак сега усети. Това бе тънко жило, което се промъкваше навътре в главата му и идваше от кървавите и все още неопишимо красиви устни на Ксинтия. Езикът ѝ, като че бе се разцепил на две остри, тънки нишки и напредваше към кухината на черепа му. В очите ѝ рицарят виждаше себе си, бял като платното на кораб, току-що тръгващ на път. Той като че ли също поемаше на път, но път, по който никога не бе плавал и път, който не бе земен.

— Достигнах я, Арон! И тя е така красива, че може и да не издържа на блясъка ѝ... — предаде по-скоро по телепатия Ксинтия. Изфучаването на струята въздух, от превръщащото се вече в гущерова шия гърло, се устреми в празната, смрадлива зала.

— Просто ѝ кажи да не се страхува и я милвай нежно с върха на езичето. Опитай! — меко изля напътствие през отвора-паст полумумията. — И след това я вземи!

— Тя е така нежна, така свети и така се страхува — рече Ксинтия. — Как да я взема?

— Обичаше ли го? — изопна устна Арон.

Обредът

— Да! Само той можеше да ме прави щастлива. Единствено той ме подлудяваше и ме караше да се чувствам на върха, но никога не му го казвах... — изповяда се красавицата, потривайки зърно в оголеното от железния доспех на графа мъжко място. Гръдта ѝ все още не бе започнала промяната в люспесто-мъхеста материя.

— Тогава не я наранявай. Просто се опитай да вземеш от резерва ѝ, който само тя може да ти позволи да докоснеш — продължи Арон. — Ако ли пък не, то ти си задължена, в името на стадото, да го направиш. Внимавай, сега е моментът да докажеш себе си, Ксинтия!

Графът чуваше всичко това и се чудеше как е възможно да се случат такива странни и противоречиви на всякакво земно обяснение неща? И то точно с него и с неговата душа, за която вече знаеше, че съществува като отделно създание в него.

Тогава душата проговори пак, но вече с по-спокоен тон.

„Тя те обича все още и като че ли ще ме отмине, но и ще вземе от мен, от моя резерв, който вие хората никога не използвате, само ти понякога и затова ще те заболи страшно, мен също! Стегни се!“

И той усети режеща болка дълбоко в мозъка. Усети и мекото галене на вече дългия език, на все повече и повече превръщащата се в „летящ прилеп“ Ксинтия.

„Летящ прилеп“. Това определение произхождаше от вида на променящото се тяло на вече навлязъл в обряда новак-прилеп.

Обредът

Променящата се хубавица беше точно отражение на процеса, но при нея беше и различно, защото и „летящите прилепи“ се делиха на красиви и останали. Колкото беше красива като земна жена, толкова по-красива ставаше като прилеп.

След вземането на част от резерва, тя започна видимо да променя съвършената структура на фигурата си в още по-великолепно, изпълнено с точни и съразмерни форми ново тяло. Първо шията ѝ, оттегляща се от пробитото гърло на графа, вече удължена, се покри със сребърен люспесто-мъхав слой. След това черепът ѝ придоби форма на овално, елипсовидно яйце, покрито отзад с дълги нишки свила. Ръцете, които бяха обгърнали графа се трансформираха в леки, но изключително здрави прилепови крила. Разликата беше само в това, че бяха изваяни, като листа на папрат от древни времена. Пръстите останаха същите, но здравината им бе желязна, а цветът им сребърен. Гърдите се разляха и придобиха здрав мускулист профил, покрит от мъхести, свилени косми. Лицето запази изящните си черти, но очите се издължиха и приеха формата на елипса. Трансформацията бе напълно завършена.

— Арон, доволен ли си? — като песен се провря звукът, идващ от изящно новоизваяните устни на жената-прилеп.

— И още как, та ти стана най-красивото създание във вселената, Ксинтия! — с явно задоволство заяви наблюдаващото от каменния отвор-прозорче, реципрочното по привлекателност същество.

Обредът

— За да се промениш толкова съвършено, това значи, че си взела душата му! — обяви Арон и добави повече на себе си. — Отлично се справи, новак... мой.

„Всъщност тя го заблуди — прошепна душата на Уилям така, че само той можеше да я чуе. — Тя взе само от резерва, който ти бе така добре развил и затова се извърши промяната. Тя го направи за теб, защото те обича повече от себе си и повече дори и от стадото.“

Граф де Мол започна да осъзнава какво се бе случило, но загубата на кръв в почти безжизненото му тяло, даваше отражение върху мисълта му, която едва течеше.

Външно той бе абсолютно мъртъв. С килната глава встрани, прогризана шия, опръскани с кръв доспехи, за него можеше да се мисли, че е умрял..., но не бе така.

Арон, който междувременно получи от обряда също удовлетворение, протегна дългите си прилепови ръце и обгърна Ксинтия:

— Имаш вече първата душа в запас, скъпа, и стана по-красива от Габриеле. Ти ще бъдеш вечния ми слав!

Но Ксинтия бе на друго мнение, просто трябваше да изчака, да го измами и да си вземе графа. Но как?

Тя бе дочула как и трябваше да опита, но можеше да ѝ коства всичко постигнато дотук, защото нямаше опит. Знаеше само за пашкула и знаеше, че той бе пълен със смес от собствена, зарамена кръв и дял от душевен резерв, а обвивката бе част от коремна кожа.

Обредът

— Арон, трябва да тръгваме към стадото. Там ни чакат всички за излитането, а без теб то не би могло да се осъществи, нали, скъпи? — каза Ксинтия и вече скрито отнемаше от корема си еластична кожа. — А за Габриеле, помисли ли как... — продължи тя, пълнейки с кръв пашкула от незабелязано разкъсаната ѝ вена.

— Затваряй си устата! Това не е твоя работа! — явно недоволен от посоката на разговора изхриптя Арон ядно и добави повече на себе си. — Докато станеш слав много има да наваксваш. Знаеш ли Габриеле колко души има в запас? Много! Но пък твоята красота ме заслепява...

Пашкулът бе готов, но как трябваше да вкара душа там и как да го остави така, че графът да разбере какво да направи. Само Арон можеше да помогне и явно трябваше да черпи от опита си като смъртна, когато подлудяваше младите левенти. Изнудване!? „Ако ти не щещ, то аз...!“

— Арон, виждам, че държиш на Габриеле. Тогава аз мога да бъда слав на Дионисий, той е твой заместник, а и ми допада външно, когато не е в период, разбира се — майсторски се увеси на рамото му и го погледна право в разкривените, елипсовидни очи. Изродът не издържа на подвеждащата забележка, покатери се на прозореца-отвор и злобно, обръщайки противна, лигава муцуна каза:

— Ще те чакам в стадото. Пътя сама си намери, но Дионисий, не..., само това те моля! Имаш малко време до зазоряване, я да намериш пътя, я да

Обредът

погребеш графа. Зарови го някъде..., пръстите ти са като от желязо..., много бързо ще стане.

— Арон, ами с тази душа на графа, как да разполагам? Как мога да вземам от нея? — с почти треперещ, примирен глас попита Ксинтия.

— С върха на тънкото жило на опашката винаги можеш да докоснеш през главната артерия кухнята на черепа. Тя е там, но засега не я консумирай, в транс е и може да ти избяга. А това стане ли, знай, че на сутринта си загубена — получи тя от Арон това, което искаше.

От свистящото въздушно течение, причинено от прилеповите крила на Арон, тя разбра, че се е отгървала от него и че той е вече във въздуха, на път за стадото.

Ксинтия трябваше да сложи всичко в ред, защото вече се развиделяваше и през този един час бе длъжна да направи почти невъзможното. Графът лежеше безжизнен на каменния под, но слабата струйка въздух, идваща от ноздрите му издаваше, че той още е жив. Беше щастие за Ксинтия, че Арон не забеляза това. Но какво да прави по-нататък? Времето напредваше.

Пашкулът беше в ръцете ѝ. Постави го до почти догарящата свещ и взе перо и лист. Описанието отне не много време, но достатъчно, за да разбере графът какво да прави, ако изобщо издържеше до обяд. След това жилото на опашката ѝ разкъса кръвоносния съд на шията ѝ и продължи към кухнята. Там преобразената жена никога не бе надниквала и сега ѝ

Обредът

стана интересно, защото освен част от душата на Уилям, до нея кротко се бе свила и нейната.

Ксинтия бе чувала в стадото за всичко това, но никога не бе предполагала, че душата ѝ ще е така кротка и нежна.

„Ти не знаеше за мен, че съм в теб, за да се развивам от твоя опит и преживявания, нали?“ — прошепна душата ѝ.

Красавицата-прилеп беше объркана, но достатъчно силна, за да попита, как може да вземе от поставената вече у нея частица душа на любимия Уилям.

„Това не може да го спаси, само част от мен може да направи чудото — дочу тя пак нежния глас. — Вземи от мен, не се страхувай! Ще ни заболи и двете, но само това е начинът.“

Пашкулът бе готов и прилепообразната фея разтвори чудесните си крила, спускайки се от високата кула на замъка.

Стадото

Глава 2

Стадото

— Като че ли идва в съзнание? Побързай, доктор Райдсма! — прошепна Йоманда и с меко движение на дланите си направи кръг около главата на легналия в сферата мъж.

— Беше забележително, Йоманда. Сега трябва да завършим плавно прехода към действителността — почти триумфално сподели докторката, включвайки на последна степен възстановителя, вграден в сферата.

Йоманда беше най-нашумялата жена-екстрасенс и хипнотизатор на Запад в последните години на века. Заедно с великолепия психиатър от холандския неотдавна създаден център за компютърна хипноза, доктор Райдсма, в последно време те не слизаха от страниците на европейските вестници. Теорията, върху която работеха, почти беше готова и доказателствата щяха да се потвърдят скоро. Предстоеше най-главното, да бъде върнат към действителността доброволецът Петер.

Петер, натурализиран холандец от български произход, беше емигрирал преди години, заедно с жена си и петгодишното им момиченце Нина.

Той бе идеалното „опитно зайче“, според дуото научни хипнотизатори, защото предварителните тестове показваха, че той е бил в предишни

Стадото

съществуващия обитател на древна Нидерландия. Искаха да разберат дали говорещия с източноевропейски акцент холандски език Петер, ще реагира с чист холандски при превъплъщенията му и пътуванията със сферата „Йоманда-Райдсма“. И не само това. Разбира се, имаше и много, много тайни, които трябваше да се разкрийт.

Сферата представляваше последното изобретение на мощния концерн „Филипс“ и включваше повече от милион мегабайтов компютър, плюс силно трансформиращо, вълново устройство.

Разбира се, тази сфера можеше да се управлява само от изключително надарени специалисти. Райдсма и Йоманда бяха върха в тази област.

Александра, съпругата на „опитното зайче“, беше стиснала шикозната си чантичка от змийска кожа и надничаше през стъклото на камерата. На лицето ѝ се бе изписала особена тревога след последното движение на Йоманда.

Той трябваше да се върне оттам, където никой не бе ходил и не бе дръзвал дори да помисли, че това е възможно. Да се върне от Отвъдното.

Теорията „Йоманда-Райдсма“ съдържаше куп нелогични за нормалната наука предположения и твърдения. Преди две години те смаяха света с излекуването на тежко болни от спин, след прилагането на компютърна програма, плюс техните умения да се врат в мозъците, посредством хипноза.

Преди, това не се отдаваше дори и на най-големия в областта на хипнозата, доктор Пърси Уайт от американския институт за паранормални

Стадото

изследвания в Чикаго, по простата причина че я нямаше виртуозната програма „Хейст“ на гиганта „Филипс“. Тя бе сътворена от един смахнат на вид и почти отписан от учените програмист на име Кейс де Граф. Седмица преди да бъде създадена тази грандиозна програма, Кейс бе изкарал два тежки месеца в болница за душевно болни в Дордрехт.

Чрез сензорни връзки, прикрепени към тялото на човек, поставен в сфера, компютърният скенер влизаше в комуникация с управляващия процеса екстрасенс и с помощта на програмата ставаше чудото. Специалистът вижда на екрана всичко, което става в мозъка на пациента. С умело управление се достига центърът на засегнатия от болестта нервен възел и се активира вътрешната самозащита, която е с непредполагаеми досега възможности.

След успехите, двете непримирими жени не спряха само с лекуването на неизлечими болести, но дори дръзнаха да идат и там, откъдето никой не се бе връщал, а именно в Отвъдното. Разбира се, те биха могли да започнат веднага, ако не бе повторното отиване на Кейс де Граф в лудницата. От концерна не позволиха той да бъде вкаран за лечение в сферата, по простата причина че бе „златна мина“ за тях и не искаха да рискуват.

Две години по-късно изключително надареният програмист сътвори усъвършенстван вид на „Хейст“, „Мегахейст“ и след подбор на доброволци започна преломният в човечеството проект.

— Петер, вече сме в 1996 година. Освободи напрежението от преживяното и си спомни за

Стадото

прелестната Александра. Тя те чака с нетърпение — с напевен глас прошепна доктор Райдсма.

— Ксинтия, къде е Ксинтия? — като гръм извика Петер и отново се стопи в собствения си мрак.

Александра бе готова за „пътуването“. Доктор Райдсма сложи последните скенери по слепоочията ѝ и се обърна към Йоманда:

— Готови сме за преход, дано новата програма бъде и новия успех! Сферата е на обороти и можеш да вкараш аурата в компютъра.

На екрана с ясна отчетливост се видя годината 1640 и широките крила на същество, което се спускаше от висока кула на занемарен замък.

— Йоманда, та това е Ксинтия! — почти в истерия извика докторката.

— Значи се потвърждава нашата теория! Те винаги са били заедно.

* * *

След оставянето на пашкула, Ксинтия с неуверено летене започна да се спуска надолу към пълното с крякащи жаби блато. Беше обзета от противоречиви чувства, но не и от разочарование, защото знаеше, че бе спасила любимия, може би?! Пътят към стадото тя не знаеше, но го чувстваше с новите си сетива. Затова и Арон така лесно я бе оставил да довърши обряда и да се прибере сама. Но той сгреша и това щеше да доведе до необратими за него последици. Вече окончателно оформена, като изящна птица-прилеп, с леко накланяне на

Стадото

ципестото си крило, Ксинтия полетя към мистичния стар град Лайден.

С натрапчива бързина светлината на новия ден си пробиваше път във вече остарялата и необикновена нощ. Красавицата трябваше да побърза, иначе великолепно то ѝ тяло на прилеп щеше да се превърне в прах. След като знаеше инстинктивно да управлява полета си, посредством ехооргана, поместен в лявата половина на главата ѝ, Ксинтия почувства посоката, откъдето идваха сигналите на другите „лелящи прилепи“ от стадото.

Полуразрушеният свод на огромната църква беше наситен с прикрепени за него прилепоподобни същества, които вече изпадаха в дълбок унес.

Арон и Дионисий с мъка успяха да задържат очите си отворени, защото те очакваха и знаеха, че тя ще дойде.

— Вече ще се пукна от мъка, не издържам. Аз съм си виновен! — изсъска Арон и същевременно се захвана с ноктите на крилатите си ръце още по-яростно за свода. — Ти не можеш да си представиш колко по-красива е вече тя, приятелю. Най-обаятелното същество във вселената!

— Габриеле много ще се разфучи, ако разбере — дяволито забележи Дионисий и добави: — Арон, май за мен ще бъде този слав.

Арон беше като потресен от предполагаемото развитие на нещата, сви се в люспестата си кожа и притвори вече натежалите до смърт очи.

„Лелящите прилепи“ трябваше да сътворят Голямата майка и след това техните души да излетят

Стадото

нагоре, към все още непонятното и от нито един смъртен, непосетено място.

В този момент, с изящно движение на изваяните си прилепови крила, Ксинтия взриви вече почти заспиващото стадо. Чувството за красота и грациозност беше дори засилено в този сорт същества и те я възприеха, ако не със задрямалите си очи, то с вътрешните умения на душите си. Който притежаваше повече завоевания, той можеше да усети най-силно присъствието на новата богиня на това загадъчно общество.

Ксинтия не предполагаше, че ще направи толкова голямо раздвижване на повече от хиляда души, които бяха натъпкани в мозъчните кухни на „летящите прилепи“.

Дионисий бе пленен от перфектно изваяната фигура на новопристигналата и се зарече да направи всичко на света, само и само тя да стане негов слав. Това чувство бе обладало и Арон, водителят на стадото, още по време на обряда. Единствената задръжка бе Габриеле и той мислеше как да се отърве от нея.

— Дионисий, да не си посмял! — изхлипа Арон, впивайки острия шип на опашката си в тялото на досегашния му вечен приятел.

— Не-е, недей, Арон! Боли ужасно! — неистово изстена вторият по сила в стадото и добави: — Тя наистина е новата богиня.

Ксинтия се настани между двамата, забивайки нокти в блокчетата на свода и нежно, както едно време, прозвънтя гласът ѝ:

Стадото

— Като че ли хващам последната минута преди заминаването, скъпи Арон и... Дионисий.

И двамата потръпнаха.

— Свърших си работата. Погребах го и душата му е тук, любими... — приятен гърлен звук се отдели от люспестата, змийска шия на красивото същество, но не се знаеше към кого от двамата бе отправен.

Стадото се успокои едва тогава, когато слънцето излезе от своето ложе и започна пътя си към залеза. Настъпваше новият ден в древна Нидерландия.

Всички „летящи прилепи“ имаха необикновеното свойство да се задържат със здравите си нокти за свода на църквата и да висят с главата надолу. Гледката бе необикновена. Стотиците получовеци-полумумии, с прилепови крила и змийски тела, поклащаха елипсовидните си глави. Всеки един от тях, я мъж, я жена имаше в запас поне една човешка душа. Йерархично се подреждаха нагоре извършителите на повече убийства, а някои имаха и над десет. Разбира се, Арон и Дионисий водеха челото с повече от сто такива в запас и заслужено се наричаха водачи на стадото.

Какво трябваше да се случи в следващите часове, Ксинтия не знаеше. Тя се захвана още по-здравео за свода, прилепнала плътно до двамата големи в стадото и зачака.

Отначало очите ѝ така се затвориха, че мракът, който я обхвана, не позволи да види неимоверно ярката, виолетова светлина, която озари цялата църква. Мълнии свързваха същество със същество.

Стадото

Като паяжина на гигантски паяк се понесоха тънки, люспести израстъци от всяко едно прилепообразно и се сляха в една обща мрежа, в едно огромно създание, с неопределени все още форми.

Ксинтия по-скоро почувства, че се разпада, че се разгражда, че олеква и тогава чак чу отново собствената си душа да шепти.

„Не се страхувай, скъпа, сега започва най-величественият момент. Ти преставаш да съществуваш за кратко време, но аз ще бъда ти и ти ще изживееш всичко. Приготви се!“

Новообразувалото се огромно същество започна да добива очертания на „леляк прилеп“.

* * *

Последното, което бе чул и запомнил, бе така необикновено за граф де Мол, че за сетен път помисли, че е полудял. В главата му се мотаеха думите. „Петер, вече сме тук в 1996 година. Освободи напрежението от преживяното и си спомни за прелестната Александра. Тя те чака с нетърпение.“

Той не познаваше, нито пък някога бе чул имена като Петер, Александра или Йоманда. Тези изплували изречения в главата на графа го накараха да мисли, че сънува или някой зъл дух си играе с него. Постепенно той отвори, с мъка, натежалите като железни доспехи очи. В полезрението му се ширеха локви с кръв. Дървената маса бе залята от разтопилия се восък, който използваша за свещ, а встрани имаше ръкопис и един мехур пълен с

Стадото

червеникава течност. Това го обърка съвсем и той трескаво започна да мисли какво се бе случило с него.

Преди два дни графът трябваше да стигне до Лайден по нареждане на краля. Някакво нашествие на мумиеподобни, крилати изчадия, които само нощем било възможно да се видят, а през деня се криели под обикновения лик на нормален човек. Викали им „лелящите прилепи“. За тях се говореха какви ли не страхотии. Много хора изчезвали безследно, някои пък ги намирали така дълбоко заровени в земята, че дори не би могло да се предположи, че това е по силите на обикновен престъпник или маниак.

Тази задача бе поставена лично от краля. Доверявайки се силно на храбрия и умен граф, той го бе изпратил незабавно в свърталището на „лелящите прилепи“, стария, нидерландски Лайден.

Графът дори много се зарадва на това поръчение, защото имаше прекрасни спомени от този град. Тук живееше единствената жена, за която би дал дори и живота си. Бе чул също, че тя се бе разхубавила още повече и неслучайно се носеха слухове, че много мъже са полудели или загинали по нея. Мълвата за Ксинтия дори му бе приятна, защото предната година той я имаше в леглото си и тя му бе признала, че е влюбена в него. След безумно, едномесечно любене с нея, той трябваше, по заповед на краля, да изпълни специална задача в Шотландия.

Разбира се, кралят бе научил за тази му връзка с нея и с присъщия за него начин да решава нещата в